

ковски, които бѣха напустнали неговата легия и бѣха се придружили при нашата, между които по-забѣлжителни бѣха покойний митрополитъ *Климентъ търновскій*, тогава *Друмевъ*, съ него нѣкой си Шопъвъ и дѣдо Цеко, тоже познатъ българинъ отъ Видинско. Горкитѣ българи, като трѣгнахме отъ Бѣлградъ за Крагуевацъ, като че отивахме вече за България, която ще бѣде скоро свободна, отъ радостъ едни си хвърляха калпацитѣ на горѣ, други ги бухкаха въ земята и викаха *да живѣе България!* А освѣнъ тия, свирки, гайди брънчаха по пѣтя между тѣхъ.

Като стигнахме въ Крагуевацъ, помѣстиха момчетата въ една празна казарма, и ни казаха да чакаме, че щѣло да дойде отъ нѣкадѣ едно голѣмо число сръбска войска, и че съ нея ще вървимъ за България... А на мѣсто пушки, дадоха имъ се вили въ ржцѣ, да събиратъ сѣното отъ правителственитѣ ливади.

Като видѣхъ азъ това и разбрахъ какъ отива работата, връщамъ се въ Бѣлградъ, и макаръ, че бѣхъ скаранъ съ Раковски, отидохъ при него. Разказахъ му какъ е работата въ Крагуевацъ съ нашитѣ момчета, и че трѣбва да направимъ нѣщо, за да се съединятъ двѣтѣ български легии било въ Крагуевацъ или другадѣ. Раковски бѣше на мнѣние, да ида азъ заедно съ Матея Поповичъ, днешний пенсионеръ и зетъ на Григорий Начевичъ, въ Крагуевацъ и да съглася на това дѣда Иля, защото по тая работа азъ не бѣхъ споменувалъ нищо на този послѣдний. Отидохме прочее въ Крагуевацъ; съгласихме дѣда Иля, и се върнахме пакъ въ Бѣлградъ.

Но въ това врѣме изникна другъ единъ инцидентъ. Момчетата въ Крагуевацъ като се бавиха тамъ около 20 дена въ такова недоумѣние, нѣкои отъ по-събуденитѣ между тѣхъ като Друмевъ (митрополитъ Климентъ), Шоповъ и други, на число около 70 души, направятъ таенъ заговоръ, оборжжили се кой както можалъ. Въ една нощъ измжкватъ се тайно и трѣгватъ кждѣ българската гра-